

วัดป่าแสงธรรม

ตั้งอยู่ที่ บ้านหนองมะนาว หมู่ที่ ๗ ตำบลขามใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีเนื้อที่ตั้งวัด ๔๔ ไร่ ๑๒ งาน โฉนดเลขที่ ๕๓๒๒๕ ประกาศตั้งเป็นวัดเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๒๘ ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๐

ประวัติวัดป่าแสงธรรม ต่อตั้ง เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๑ อาจารย์ถนอม (น้อย)ปตฺสโร ได้ไปจำพรรษาที่วัดป่าศรีโพธิญาณ ก.ม.๔๔ อำเภอม่วงสามสิบ โดยพระเดชพระคุณหลวงพ่พระโพธิญาณเถร (พระอาจารย์ชา สุภัทโท) ได้จัดส่งพระภิกษุสามเณรไปจำพรรษาที่นั่นมี พระ ๓ รูป เณร ๑ รูป มีอาจารย์น้อมไปด้วยในจำนวนพระ ๓ รูปนั้น

พอออกพรรษาพ้นจากการเก็บเกี่ยวของชาวบ้านแล้ว ปีนั้น มีโยมชาวบ้านหนองบัวหรือหนองกะเตา ๒ คน คือนายกัณฑ์ ศักดิ์ธรรม และนายคำ พรบุตรไปนิมนต์ให้มาพบกับอาจารย์หนูสิน ที่สวนป่าละเมาะใกล้บ้านคำมะเกลือ เพราะอาจารย์หนูสินมาพักอยู่ที่นั่นชั่วคราว อาจารย์น้อมจึงได้ตามโยมที่เขาไปนิมนต์นั้นมา พักค้างคืนอยู่กับอาจารย์หนูสินที่นั่น ๑ คืน ได้สนทนาปราศรัยกันจึงได้พูดถึงเรื่องป่าแห่งหนึ่ง ที่โยมกัณฑ์ และโยมคำนิมนต์ไปพักที่ป่าบริเวณบ้านหนองบัวหรือหนองกะเตา บ้านหนองบัวหรือหนองกะเตานี้อยู่ทางทิศตะวันตกของบ้านหนองมะนาว ห่างจากบ้านหนองมะนาวประมาณ ๔ กิโลเมตรเป็นอย่างน้อย ครั้นปรึกษากันพอเข้าใจแล้ว โยมกัณฑ์กับโยมคำก็นิมนต์อาจารย์ น้อมว่าขอได้ช่วยไปพักที่นั่นด้วยพอได้ทำบุญ ถ้าพอตั้งเป็นวัดได้ก็จะถวายที่ให้ตั้งวัดเลย อาจารย์น้อมก็รับนิมนต์ แต่ยังไม่ไปดูสถานที่อาจารย์น้อมรับนิมนต์แล้วก็กลับวัด ก.ม.๔๔ จากนั้นอาจารย์น้อมก็กลับเข้ามาวัดหนองป่าพง เพื่อกราบลาหลวงพ่พระโพธิญาณเถร หลวงพ่ชา สุภัทโท ไปรุดงค์ ท่านรุดงค์ขึ้นไปทางจังหวัดหนองคาย เดินด้วยเท้าและไปองค์เดียวด้วย ภายในปีนั้นก็กลับมาที่วัดหนองป่าพงอีก พอใกล้เข้าพรรษา หลวงพ่พระโพธิญาณเถร ก็ได้จัดส่งอาจารย์น้อมไปจำพรรษาวัดเขื่อน คือวัด ว.น. โพธิญาณ เขื่อนสิรินธร ๑ พรรษา พอออกพรรษาท่านก็ไม่ได้ร้อรับกฐินแต่ประการใด เพราะคิดถึงโยมกัณฑ์ กับโยมคำที่ได้นิมนต์เอาไว้เมื่อปีที่แล้ว อาจารย์น้อมพร้อมกับพระดิ่ง ๒ องค์จึงออกธุดงค์มาเรื่อยๆ ด้วยการเดินมาถึงบริเวณป่าหนองบัวหรือหนองกะเตา ประมาณต้นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๒ ได้มาพักอยู่บริเวณหนองกะเตา กับ โยมกัณฑ์และ โยมคำประมาณเดือนกว่า ภายในเวลาที่พักอยู่นั้นตอนเช้าอาจารย์น้อมและพระดิ่งออกมาเที่ยวภิกขาจารย์บิณฑบาตที่หมู่บ้านหนองมะนาวทุกวัน จึงเป็นเหตุให้ญาติโยมชาวบ้านหนองมะนาวหลายคนติดตามไปถวายภัตตาหารและฟังธรรม ถือศีลอุโบสถด้วยกันกับชาวบ้านหนองบัว หนองกะเตา บ้านทุ่งคำไผ่ บ้านจี้เหล็ก ญาติโยมชาวบ้านดังกล่าวนี้ ตอนเข้าไปถวายอาหารบิณฑบาต ตอนเย็นไปฟังธรรมเป็นประจำ โดยเฉพาะวันพระ ๘ คำ ๑๕ คำ จะพากันไปรักษาศูโบสถ์ด้วย ในขณะที่ฟังธรรมนั้น โยมบ้านหนองมะนาวคนหนึ่งได้นิมนต์ขึ้นว่า นิมนต์ไปโปรดลูกหลานผมหน่อยอยู่หนองแสง ลูกหลานของผมยังเป็นผู้ห่างไกลวัดวาพระศาสนาอยู่มาก พอจะได้ยิน ได้ฟังกับเขาบ้าง

โยมคนนั้นคือพ่อใหญ่เคน แฝงพง การเปล่งวาจา निมนต์ออกมาเช่นนี้อาจารย์จึงมีความคิดขึ้นว่า จะนิมนต์ไปโปรดแต่ลูกหลานตัวเองไม่เผื่อแผ่คนอื่นบ้างหรือ จึงมีความรังเกียจขึ้นหน่อยหนึ่งว่า โยมคนนี้เห็นแก่ตัว จึงรับทราบเอาไว้แต่ยังไม่ตกลงไป ผู้นิมนต์แถมยังบอกว่า อยู่หนองแสง ท่านอาจารย์คิดว่า หนองแสงคงเป็นหนองอยู่กลางทุ่ง แถวนี้คงไม่มีป่าเพราะใกล้ตัวเมือง ป่าคงจะหมดแล้วและทั้งใกล้ทางรถด้วย เราเป็นพระป่าที่ชอบอยู่ตามป่าตามดงจะให้เราไปอยู่กลางทุ่งข้างบ้านคนอย่างนั้น เห็นจะอยู่ไม่เสียแล้ว อันนี้เป็นความคิดที่ยังไม่รู้เรื่องความจริงในสถานที่นั้น จึงเป็นแต่เพียงได้รับทราบไว้ พอดีกับ โยมอีกคนหนึ่งพอ ได้ยินอาจารย์พูดเช่นนั้น ก็เลยนิมนต์ไปอีกแห่งหนึ่ง

โยมคนนั้นก็คือพ่อพันธ์ ศรีจันทร์ สถานที่ ที่พ่อพันธ์นิมนต์ไปนี้ก็คือ ป่าละเมาะใกล้ๆ ทุ่งคำมะเกลือ ตรงที่อาจารย์น้อมเคยมาพบกับอาจารย์หนูสิน ในปีก่อนนั่นเอง ท่านอาจารย์จึงรับจะไปที่นั่น ญาติโยมแถวนั้นเมื่อได้ยินข่าวว่า ครูบาอาจารย์จะไปพักต่างคนก็มาช่วยกัน จัดสถานที่จนเสร็จเรียบร้อย เหลืออีกหนึ่งวันก่อนจะมาคือวันรุ่งขึ้น คืนนั้นท่านอาจารย์พักอยู่บริเวณป่าหนองกะเตา เกิดฝันนิมิตขึ้นมาว่าได้เดินทางมาบริเวณป่าแห่งหนึ่ง อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือได้หน่อยหนึ่งของบ้านหนองมะนาว อยู่ไม่ห่างไกลเท่าไรนักในความรู้สึกว่ามีคนคอยเตือนบอกให้รู้ว่าป่าตรงนี้แหละที่เขาเรียกว่า ป่าหนองแสง มีทางเดินเท้าเล็กๆ คดเคี้ยวมาหน่อยหนึ่ง เดินเข้ามาเรื่อยๆ ป่าก็ยิ่งลึกเข้าไปเรื่อยๆ จนถึงที่แห่งหนึ่งลึกพอสมควร จึงหยุดพักทำอะไรต่อมิอะไรอยู่ตั้งนาน เพราะเป็นป่าร่มรื่นเย็นสบายดีพอสมควร สักพักหนึ่งจึงรู้สึกตัวตื่นขึ้น จึงได้นั่งทำสมาธิพิจารณาดูสถานที่ ๒ แห่ง คือ หนองแสง และป่าละเมาะใกล้ๆ ทุ่งคำมะเกลือ พรุ่งนี้เราได้นัดกับญาติโยมที่คำมะเกลือเอาไว้แล้ว สถานที่เขาก็เตรียมแล้ว เพราะเหตุอันใดหรือ จึงมีนิมิตในฝันว่าได้ไปในสถานที่บริเวณป่าของหนองแสง บริเวณป่าที่วันนี้จะมีป่ามากป่าน้อยเท่าใดอย่างไร เราก็ไม่เคยไปเห็นสักที แต่ได้พิจารณาว่า เหตุที่สถานที่นั้นมาปรากฏในนิมิตให้เห็นอาจจะเป็นเพราะว่าสถานที่นั้นเป็นมงคล และจะมีประโยชน์มาก มีอนิสงฆ์มากในเมื่อไปพักอยู่ที่นั่น เพราะเหตุนี้จึงตัดสินใจมาพักที่ป่าหนองแสง โดยที่ใครๆ ญาติโยมทางนี้ก็ไม่ไม่มีใครรู้ตัวล่วงหน้าไว้ก่อน

พอตอนเช้า ท่านอาจารย์และพระดิ่ง ก็ออกมาบิณฑบาตที่หนองมะนาวตามปกติ ตอนกลับก็มีญาติโยมที่จะไปรับนั้น ไปด้วย ถึงที่พักฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงบอกญาติโยมทั้งหลายที่ไปรอรับนั้นให้รู้ว่า อาตมาจะไปที่หนองแสง ป่าละเมาะใกล้ทุ่งคำมะเกลือ นั้นไม่ไป ญาติโยมที่รอรับก็คงจะสงสัยกันอยู่มาก แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามว่าเพราะเหตุใด อาจเป็นเพราะว่าสถานที่ ๒ แห่งนี้อยู่ไม่ไกลกันเท่าไร ห่างกันเพียงประมาณ ๒.๕๐๐ เมตร เท่านั้น วันนี้องคือวันพุธที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๒๒ ขึ้น ๘ ค่ำปีมะแม

ผู้ที่ไปรอรับในวันนั้นคือพ่อพันธ์ ศรีจันทร์ พ่อใหญ่เคน แฝงพง คนที่นิมนต์มาพักที่หนองแสงพ่อเหล็ก วงศ์มัน พ่อใหญ่มา ดวงงาม แม่สา กอบสวัสดิ์ แม่สีดา ชาววงศ์ ตอนนี่วางเป็นชีปะขาวอยู่ที่วัดหนองป่าพง

โยมทั้ง ๖ คนนี้ได้นำท่านอาจารย์ทั้ง ๒ มาส่ง เดินมาด้วยกัน แม่สาและแม่สีดา ๒ คน เดินตามหลังมาเรื่อยๆ โยมผู้ชาย ๔ คน นั้นได้ช่วยกันแบกกลดและสะพานบาตรเดินนำหน้าท่านอาจารย์ เดินเข้ามาเรื่อยๆ ก็เหมือนกับนิมิตในฝันที่เห็นเมื่อคืนนี้ไม่มีผิดจึงเดินตามพ่อใหญ่มาเข้ามาเรื่อยๆ จนถึงสวนพ่อโส ตรงนั้นมีปารมรินขึ้นสบายจึงได้หยุดนั่งพักผ่อน ณ ที่นั้น ถึงบริเวณที่แห่งนี้ เป็นเวลาประมาณบ่าย ๒ โมงของวันนั้น ตอนบ่ายใกล้ๆ คำก็มีคนหนุ่มสาว ลูกๆ หลานๆ ของชาวบ้าน ใกล้ๆ บริเวณป่าหนองแสง นำโอ่งน้ำเข้ามาและได้พากันตักน้ำใส่โอ่งจนเต็ม เพื่อพระจะได้ใช้

ในคืนวันนั้น พระอาจารย์ทั้งสองก็กางกลดบริเวณป่าสวนพ่อโส อาจารย์น้อมกางกลดระหว่างต้นแวงและต้นเค็ง (หัวมุมของวัดด้านทิศเหนือที่ติดกับหนองแสง) พระดิ่งกางกลดที่ได้ร่มมุ้ง ห่างจากอาจารย์น้อมทางทิศตะวันออกเฉียงใต้หนึ่งเส้นที่ติดกับบ่อน้ำบ่อแรกของวัด เวลาประมาณทุ่มครึ่งก็มีโยมประมาณ ๖ คนเข้ามากราบนมัสการคนในจำนวนที่มานั้นมีพ่อโส และแม่บุญมี สุนทร อยู่ด้วย เขาจึงรายงานตัวเองว่า ผมชื่อโส เป็นเจ้าของสวนแห่งนี้ อาจารย์น้อมบอกว่า เออดีล่ะอาตมาขอพึ่งบารมีด้วย ขออาศัยสถานที่นี้ไปชั่วคราวก่อน พ่อโสก็บอกว่า ขอนิมนต์อาจารย์ตามสบายเถิด พอพูดจาทราตรัยกันไปประมาณสักครึ่งชั่วโมง ญาติโยมเห็นว่าครูบาอาจารย์เดินทางมาเหนื่อย จึงนิมนต์ให้พักผ่อน ญาติโยมก็ลากลับไป อาจารย์น้อมกับพระดิ่งก็สนทนากันเกี่ยวกับเรื่องปฏิบัติธรรม และได้ทำสมาธิต่อไป จนถึงเวลาเกือบ ๓ ทุ่ม อาจารย์น้อมก็บอกพระดิ่งให้ไปพักยังที่ปักกลดพระดิ่งกลับไปแล้ว อาจารย์น้อมก็ทำสมาธิต่อไป จนได้เวลาพอสมควร ท่านก็เอนกายลงนอนตะแคงขวา เท้าเหลื่อมเท้าซ้อนกัน ยังอยู่ในความเป็นสมาธิ ภายในเวลาที่ล้มหัวลงได้พอดี มีความรู้สึกแปลกพิสดารขึ้นมาทันที สติยังมีความรู้สึกที่อยู่แต่มันคลุมเครือขึ้นมา เป็นปฏิภาณนิมิต ปรากฏว่าเสียงกริ่งเครงดังแว่วๆ ไปทั่วทุกทิศมองดูท้องฟ้าสะท้อน คล้ายจะถล่มพังลงมาในเวลาขณะนั้น มีความรู้สึกจะกระตุกกระคิกตัวลุกไม่ขึ้นฝืนกัดฟันกลั้นหายใจอย่างไร พยายามจนเต็มความสามารถ ก็ไม่อาจลุกขึ้นได้ ไม่เป็นผลสำเร็จจึงหยุดในการพยายามต่อไป ส่วนเสียงนั้นก็ดังแว่วๆ ต่อไป ท้องฟ้าก็ยังขยับเขยื้อนอย่างเก่า จึงได้ก้มมือร้องเรียกพระดิ่งที่อยู่ที่พัก ระหว่างไม่ไกลกันนักให้มาหาเพื่อจะชี้ให้ดูสักอย่างหนึ่งบนท้องฟ้า พระดิ่งก็ได้เดินมาอยู่ข้างหลังขวาอาจารย์น้อม ได้ชี้มือขึ้นไปบนท้องฟ้า พร้อมกับบอกให้พระดิ่งชี้ด้วยมือขวาและชี้ด้วยนิ้วกลาง พอยกมือชี้ขึ้นไปเท่านั้นแหละเสียงก็แตกดังจ๊ว ทั้งเสียงแว่วๆ ก็ผันหายไปเหมือนปลิดทิ้ง ท้องฟ้าที่คลุมเครือเหมือนจะพังลงมา ก็หายไป ท้องฟ้ากลับส่องใสกลายเป็นสีทอง สว่างใสปราศจากจากธุลีและเมฆหมอก ปรากฏว่าบนท้องฟ้าเป็นวงกลม ๓ ชั้น ชั้นที่ ๑ คือจุดที่มีมือของท่านอาจารย์ชี้ขึ้นไปนั้น วงกลมแรกมีนกสีขาวยาวบินลอยฟ้าอยู่อย่างมีระเบียบเรียบร้อย สวยงามมากเป็นจำนวนมากหลายร้อยตัวและมีนกสีดำปนอยู่ในจำนวนอีกประมาณ ๔-๕ ตัว นกสีขาวยาวนั้นขาวมากจนสะท้อนแสงเป็นประกายออกมา นกสีดำมากจนกลายเป็นมันสะท้อนแสงออกมาพอกันกับนกขาวที่ปนอยู่ในจุดเดียวกัน ส่วนวงกลมชั้นที่ ๒ เป็นนกสีขาวยาวทั้งหมดไม่มีนกดำปนเลย อย่างน้อยๆ ก็คงไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นตัวแน่นอนขาวทั้งหมดเป็นชัดเจนมาก แต่ไม่มีประกายแสงสะท้อนออกมาเหมือนจุดกลาง บินลอยอยู่บนท้องฟ้าอย่างเป็น

ระเบียบเรียบร้อยดีสวยงามมาก ส่วนวงกลมชั้นที่ ๑ เป็นนกขาวทั้งหมดทั้งหมด ไม่มีนกดำปนเลย เหมือนกับชั้นที่ ๒ นกขาวเป็นจำนวนมากไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนตัว นกขาวเป็นจำนวนมากไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนตัว นกขาวเป็นตัวนกทั้งหมด แต่ไม่ชัดเจนแจ่มใสเหมือนชั้นที่ ๑ และที่ ๒ บินลอยอยู่บนท้องฟ้าอย่างความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงามดี ในขณะที่ท่านอาจารย์กำลังมองคุณก็อยู่อย่างภูมิใจและอึ้งอึ้งมากนั่น มือของท่านอาจารย์ที่ชี้อยู่ด้วยนิ้วกลางก็ยังปรากฏว่ายังชี้เหมือนเดิม ไม่นานเท่าไรนักในเวลานั้น มีเสียงดังวืด ขึ้นพร้อมทั้งปฏิภาคนิมิตก็หมดไป กลายมาเป็นสัญญาณธรรมดา แต่จิตใจ บริสุทธิ์ส่องใสปราศจากความฟุ้งซ่าน ความง่วงนอนก็ไม่มีแม้แต่ชนิดเดียว มีแต่ปีติอึ้งอึ้งเบิกบานส่องใส ซึ่งเป็นการยากที่จะอธิบายอาการเช่นนี้ให้ผู้อื่นฟังได้เป็นอาการเช่นนี้ประมาณ ๑๐ นาที เห็นจะได้ อาจารย์น้อมจึง ได้นั่งพิจารณาในอาการที่เกิดขึ้นในครั้งนี่ว่า เกี่ยวกับสถานที่ที่โยมเขานิมนต์มาที่เรา กำลังนั่งอยู่นี้ เพราะไม่ใช่เราฝันเหมือนคืนก่อนที่อยู่ป่าหนองกะเตา คืนก่อนนี้เป็นนิมิตคือในฝัน ย่อมเป็นไปได้ต่อบุคคลทั่วโลก ส่วนปฏิภาคนิมิตซึ่งเป็นนิมิตที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคลที่ปฏิบัติทำสมาธิภาวนาเท่านั้น ย่อมไม่ทั่วไปแก่บุคคลในโลก อันนิมิตที่เกิดขึ้นในคืนนี้ ย่อมเกี่ยวกับสถานที่นี้ว่าจะมีประโยชน์อันยิ่งใหญ่และโทษเป็นประการใด จึงพอที่จะคำนวณรู้ได้ว่าจะเป็นมงคลเกี่ยวกับสถานที่นี้ในอนาคตต่อไปไม่ใช่น้อย สถานที่นี้ต่อไปในอนาคตข้างหน้า ไม่นานนักจะกลายเป็นวัดปฏิบัติธรรมขึ้นมาโดยง่าย

ลักษณะแห่งความคลุมเครือมีเสียงดังแว่วๆ ท้องฟ้าสะท้อนเหมือนจะพังลงมานั้น ถ้าหากสถานที่นี้เป็นวัดขึ้นมา ความวิพากษ์วิจารณ์จะแก่นกทั้งหลายส่วนมาก เพราะว่าในสายวัดป่า โดยเฉพาะซึ่งเป็นเครื่องของวัดหนองป่าพงนี้ ซึ่งพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระโพธิญาณเถร หลวงพ่อชา สุภทโท ท่านพาลูกศิษย์ทั้งหลายทำมาเรื่องที่จะเป็นประโยชน์ท่านก็เลือกทำ สิ่งใดไม่เป็นประโยชน์ท่านก็ตัดออกแต่ชาวป่าทั้งหลายที่เคยทำส่วนมากจะทำกันจำใจไม่รู้คิดไม่รู้ถูกขอแต่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นประเพณีที่ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ พาทำมา จะผิดถูกคิดชั่วอย่างไรไม่ได้คำนึงถึง อุปมาเหมือนกับพ่อค้าที่ทำการค้าขาย ทำกันไปตามความชอบใจพอใจอย่างใดก็ทำไปอย่างนั้นไม่ได้คำนึงถึงว่า จะเป็นโทษหรือเป็นประโยชน์จะขาดทุนหรือได้กำไรประการใดไม่ได้คำนึงถึงเลย และทั้งไม่ได้ตรวจตราพิจารณาแต่ทำมันเรื่อยๆ ไป อย่างนี้ก็แยะเต็มที่อยู่ หรือเหมือนกับคนทำอะไรไม่รู้เรื่องมันก็เสียหาย เหมือนกับคนเก็บผลไม้ไม่รู้จักเลือก เข้าใจว่าเป็นผลไม้แล้วเป็นเอาทั้งหมด ไม่ว่าชนิดใดจะเปื้อนหรือไม่เปื้อน จะเน่าหรือดีเป็นเอาทั้งนั้นอันนี้ก็แยะเหมือนเด็กไม่รู้เดียงสา การทำตามประเพณีนิยมนี้ก็เหมือนกัน เรื่องประเพณีเป็นเรื่องที่คนคิดขึ้น เพื่อจะให้ถูกใจตัวเองก็มีขอบอย่างที่ว่า พ่อ แม่พาทำมาโดยที่หาไม่รู้ ว่า พ่อ แม่ที่พาทำมานั้นคือใคร บุคคลนั้นเป็นพระอรหันต์ที่มีจิตใจอันบริสุทธิ์หรือยัง หรือว่าบุคคลไม่มีศีลธรรม มีจิตใจอันสกปรก รกรุงรัง โสมมไปด้วยความไม่ดีงาม เป็นบาปเป็นกรรมคิดแต่จะให้ถูกใจตัวเองอย่างเดียว ไม่คำนึงถึงผิดถูกชั่วดีเอาเสียเลยอย่างนี้ก็ใช้ไม่ได้ พวกเราก็เพียงแต่ทำตามกันมาเรื่อยๆ ไม่รู้อะไรก็ทำไปทำแล้วมีผลทางธรรมะเป็นอย่างไรก็ไม่ได้พิจารณา มีแต่ทำให้ถูกใจตัวเองอย่างเดียว ไม่คำนึงถึงอันนี้ก็แยะมาก ถ้าจะเป็นประเพณีก็ขอให้

ประเพณีอย่างไม่ต้องสงสัยกันดีกว่า คือ ประเพณีที่เชื่อถือได้ ตามหลักของสัจธรรมและเหตุผล ประเพณีอันนี้คือประเพณีที่พระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์เจ้าทรงบัญญัติขึ้นมา ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เราจะพิสูจน์ด้วยการพิจารณาด้วยเหตุผลให้เห็นแจ้งตามเป็นจริงได้บางอย่างมีตำนานและข้อความ ทรงบัญญัติเองไว้ ฉะนั้นเรื่องประเพณีนี้จึงเป็นสิ่งที่ควรเลือกทำ เพราะเหตุนี้การปฏิบัติศาสนกิจ ศาสนพิธี เหล่านี้และคำสอนบางประโยคจึงเป็นสิ่งที่ชาวบ้านทั้งหลายทั่วไปจะต้องวิพากษ์วิจารณ์กัน เพราะไปขัดต่อความรู้สึกของบุคคลที่ยังไม่เข้าใจธรรมะอย่างแท้จริง ไม่เชื่อธรรมะไม่ปฏิบัติธรรมะ และไม่เป็นธรรมะ จึงเป็นเหตุให้วิพากษ์วิจารณ์ถกเถียงกันวุ่นวายเล่าลือกันบ้างเป็นธรรมดาลักษณะ เบื้องต้นของนิมิตนั้น แสดงให้เห็นถึงอาการดังได้กล่าวมานี้แต่ต่อเมื่อบุคคลทั้งหลายเหล่านั้นได้มา ฟังให้ชัด ได้มาปฏิบัติลองดูร่วมกันกับผู้ปฏิบัติอยู่แล้วก็สามารถที่จะทำความเข้าใจในประเพณีและคำ สอนนั้นๆ ได้ปัญหาที่มีอยู่ในจิตใจของบุคคลทั้งหลายเหล่านั้นก็หมดไปจึงเป็นเหตุให้เข้ากันได้ ในข้อ วัตรปฏิบัติประเพณีและคำสอนของท่านอาจารย์ที่ครูอาจารย์ของท่านพาทำมาในปฏิภาคนิมิตที่ ปราภฏว่าเป็นวงกลม ๓ ชั้น มีนิก ๓ เหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงความไม่มีปัญหาและเข้าใจกันได้ ใน ประเพณีและคำสอนมี ศีลาจารวัตรข้อปฏิบัติเสมอกัน ต่างกันแต่ว่า รู้มากรู้่น้อยกว่ากันตามขั้นตอน เท่านั้นเอง ส่วนนิกคำที่คำสนิบทประมาณ ๔-๕ ตัวที่รวมปนกันอยู่ในจุดกลางนั้น แสดงถึงพวก มิฉนาคทิจู ที่อยู่ใกล้ชิดในวงสังคมกลุ่มปฏิบัติธรรมของสถานที่นี้จะเป็นวัดต่อไปในอนาคต

ท่านอาจารย์ได้นั่งพิจารณาถึงเหตุการณ์ในนิมิตที่เกิดขึ้นในคืนนี้ว่า จะเป็นประโยชน์และ โทษดังที่ได้อธิบายมา ในขณะนั้นก็เป็นเวลาประมาณ ๔ หุ่่ม ท่านก็สามารถต่อไป จนถึงเวลา ประมาณ ๕ หุ่่ม ท่านจึงพักไปในท่าสัพพัสยาสน์ต่อไป พอรุ่งขึ้นตอนเช้าอาจารย์น้อมและพระคังก็ ออกเที่ยวภิกขาจารบิณฑบาตแถวบ้านทุ่งใต้ กลับมาถึงที่พักก็มีญาติโยมชาวบ้านหนองมะนาวและ บ้านใกล้เคียงมาถวาย จึงให้โอวาธรรมพอสมควร จากตอนกลางคืนก็มีชาวบ้านมาฟังธรรมมาก พอสมควร และมาเป็นประจำทุกวันทุกคืน อยู่ประมาณ ๗ วันอาจารย์ก็ป่วยเป็นโรคมลาเรีย ในเวลา กำลังป่วยอยู่นั้นมีแต่อ้วกน้ำเขียวออกมา เพราะมลาเรียลงกระเพาะ ท้องไม่รับอาหารฉันอะไรเข้าไป ก็อ้วกออกมาทั้งหมด ต่อมาโรคบรรเทาท่านจึงให้คนบ้านหนองมะนาว พาท่านไปส่งที่บ้านปะอาว ซึ่งเป็นบ้านเกิดของท่าน ไปพักฟื้นเข้าน้ำเกลืออยู่ที่ห้องรับแขกของกุฎิหลังใหญ่ ที่วัดบูรพาปะอาว เหนืออันเป็นวัดที่ท่านได้อุปสมบทที่นั่น พักอยู่ในวัดนั้นได้ ๓ วัน มีความสบายขึ้นกว่าเก่ามาก จึง กราบลาหลวงพ่เจ้าอาวาส เข้าไปพักตามลำพังอยู่ในป่าช้าบ้านปะอาว อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียง เหนือ ของบ้านปะอาวห่างกันประมาณ ๑ ก.ม. พักอยู่ป่าช้าประมาณ ๕ วัน ท่านสิ่อตุ่ม ก็มาเยี่ยม ใน ตอนนั้นนาคแสนกร ที่เป็นน้องชายของท่านสิ่อตุ่ม และนาคทอง ก็เข้ามาบอดัวเป็นศิษย์เพื่อจะ บรรพชาเป็นสามเณรพักอยู่ในที่นั้นเป็นเวลาพอสมควร อาการป่วยของท่านก็หายเป็นปกติ ท่านก็พา นาคทั้งสองกลับมาที่วัดเขื่อน ที่เขื่อนสิรินธร พักที่วัดเขื่อนไม่กี่วันก็กลับมาที่บ้านปะอาวอีก พักในป่า ช้าที่เก่าพร้อมด้วยพระเณรอีกหลายรูป มีพระสิ่อตุ่ม พระคัง มีสามเณรและนาคแสน พักไปอีกไม่นาน วันเท่าไรนั้นก็มิผู้ใหญ่บ้านชาวบ้านและคณะครูออกไปหาอาจารย์น้อมที่ป่าช้า กราบนมัสการแจ้ง

ความประสงค์ว่า อยากจะสร้างเป็นวัดที่ป่าช้านี้แล้วนิมนต์ให้ท่านอาจารย์อยู่ให้ อาจารย์ น้อมบอกว่า อาตมาเป็นพระที่มีพ่อ แม่ ครู อาจารย์ พวกคุณ โยมจะนิมนต์ให้อยู่และอยู่เลยก็ไม่ควร ฉะนั้นทางที่ดี พวกคุณ โยมทั้งหลาย ควรที่จะนำสถานที่นี้ไปกราบเรียนถวาย ท่านเจ้าคุณพระโพธิญาณเถร หลวงพ่อชา ที่วัดหนองป่าพง ถ้าท่านรับแล้ว ท่านจะจัดส่งใครมาอยู่ก็ได้แต่ท่าน หรือใครจะอยู่ก็ได้แล้วแต่ความสมัครใจ อาตมาเองถ้าท่านสั่งให้อยู่ก็พออนุญาติ แต่ตอนนี้ยังไม่คิดที่จะสร้างวัด อยากจะรุดงค์ไปเรื่อยๆ ก่อน พอได้ความอย่างนั้นแล้ว พวกญาติโยมทั้งหลายที่วานี้ก็นัดกันในวันต่อๆ มาพากันไปที่วัดหนองป่าพง เพื่อกราบนมัสการปรินิพพาน และถวายที่ดินให้แก่หลวงพ่อ

ส่วนอาจารย์น้อมได้ให้ข้อคิดแก่ญาติโยมเช่นนั้นแล้ว ท่านและนาคแสนกรก็ออกเดินทางไปที่อำเภอเดชอุดม เพื่อปรึกษาหารือกันกับอาจารย์หนูสิน เกี่ยวกับญาติโยมอยากจะตั้งวัดขึ้นในบริเวณป่าช้าบ้านปะอ่าว เพราะอาจารย์หนูสิน อาจารย์สมัย อาจารย์บุญทอง อาจารย์น้อม อาจารย์สีสุตม์ อาจารย์วิเชียร และนาคแสนกรที่เป็นคนบ้านปะอ่าวด้วยกัน ซึ่งได้เข้ามาอยู่ในสำนักวัดหนองหนองป่าพงนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกันจึงนัดมาประชุมร่วมกันที่ป่าช้าบ้านปะอ่าว พออาจารย์น้อมกลับจากอำเภอเดชอุดม พร้อมด้วยอาจารย์หนูสินและนาคแสน ญาติโยมที่พากันไปถวายที่ดินให้กับหลวงพ่อเจ้าคุณนั้นก็เข้ามากราบและเรียนว่า หลวงพ่อพระโพธิญาณเถร มีบัญชาการสั่งว่า ให้ท่านน้อมมาหาหน่อย อาจารย์น้อมและคณะพระเถรกลุ่มนั้น ก็ได้ไปกราบควรวะหลวงพ่อ ตอนนั้นท่านพักอยู่ที่วัดป่าบ้านปากกุดหวาย พอไปถึงก็เข้าไปกราบท่าน หลวงพ่อก็พูดกับท่านน้อมว่า จะมาอยู่บ้านเกิดของตัวเองนี้ มันต้องบารมีเก่าๆ เสียก่อน อย่างน้อยต้อง ๒๐-๓๐ พรรษาเสียก่อน จึงจะดี ท่านก็พูดต่อไปอีกว่า นายช่างที่เขื่อนสิรินธรได้มาหาหลายครั้งแล้ว เมื่อวานนี้ก็จะมาถวายวัด น้ำบุน้ำให้อย่างจะได้พระไปอยู่ประจำ ท่านน้อมลองไปพักผ่อนดูซิว่าจะเป็นอย่างไร ถ้าพออนุญาติก็อยู่ไปก็ดีเหมือนกันอยู่ใกล้ๆ กันกับวัดเขื่อน จะได้พึ่งพาอาศัยกัน ถ้ามีความเจริญเป็นไปได้อีกก็ให้วัดส่งเสบียงของวัดเขื่อนเพราะวัดเขื่อนเป็นที่กันดารลำบากมาก หลวงพ่อบริการสั่งดังนี้ อาจารย์น้อมกลับมาที่ป่าช้าบ้านปะอ่าว แล้วกลับมาแหวะที่ป่าหนองแสงบ้านหนองมะนาว พ่อโสภณ สุนทร ได้นำเด็กขาว สุทธิธรรม สุนทร มาฝาก อาจารย์น้อมรับแล้วบวชขาวให้ในวันเพ็ญเดือน ๓ พอดีจึงพากลับวัดเขื่อน พักอยู่ที่วัดเขื่อนช่วงหนึ่งจึงออกมาอยู่วัดน้ำบุน้ำจำพรรษาที่นั่นในปี พ.ศ.๒๕๒๓ ในระยะเวลา ๒ ปี ที่อยู่วัดน้ำบุน้ำนั้น ญาติโยมชาวบ้านหนองมะนาวได้ติดตามไปเรื่อยๆ เพื่อถวายภัตตาหาร และนิมนต์ให้มาพักที่ป่าหนองแสงบ่อยๆ ครั้งหนึ่งในกลางปี พ.ศ.๒๕๒๓ ท่านอาจารย์ได้มาพักที่ป่าหนองแสงประมาณ ๕ วัน มีญาติโยมมาฟังธรรมมากพอสมควร อาจารย์น้อมจึงมีความคิดขึ้นว่า สถานที่นี้ควรที่จะทำกุฏิเล็กๆ ไว้สักหลังหนึ่ง เพื่อสะดวกแก่การเก็บของเวลาที่พระออกเที่ยววิณทนา และให้ช่วยขุดบ่อน้ำเอาไว้สักบ่อหนึ่งเพื่อสะดวกจะไม่เป็นการลำบากแก่ลูกหลานของชาวบ้านที่อุตสาหกรรมน้ำ หาบน้ำเข้ามาทั้งเช้าและเย็น เพื่อให้พระเถรที่ไปพักได้ใช้น้ำใช้สรงกัน พออนุญาติญาติและบ่อน้ำเช่นนี้แล้ว พ่อโสภณ สุนทร ผู้ที่เป็นเจ้าของที่ ที่อาจารย์น้อมพักอยู่นี้ก็ดีใจ จึงได้เปิดเผยความในใจให้ท่านอาจารย์และคนอื่นๆ ฟังว่า ผมตั้งใจนิชานปรารถนา มาเกือบ

๑๐ ปี แล้วว่าต้องการจะให้พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาพักเพื่อจะได้ให้ทานและฟังธรรมจึงได้สงวนป่าไม้นี้เอาไว้ ไม่ได้ตัดไม้ทำลายตลอดมา จึงเป็นป่าที่ร่มรื่นพอสมควรอยู่จนบัดนี้ โดยเฉพาะก็อยากได้พระในเครื่องวัดหนองป่าพงด้วย ทั้งพ่อสา สุบุตร ที่เป็นพี่ชายของพ่อโส เวลาเดินทางผ่านบริเวณป่าแห่งนี้ที่ใครก็จะคิดว่า ถ้าเป็นวัดสาขาของหลวงพ่อบุชชาขึ้นตรงนี้สักแห่งหนึ่งก็คงจะดี และหลายๆ คนที่มีความคิดที่จะตั้งวัดขึ้นในสถานที่นี้ เช่นคุณพ่อกำนันพร อาษาพล เป็นต้น และอยู่มาความตั้งใจของบุคคลเหล่านี้ก็สมปรารถนา ทั้งที่ไม่เคยรู้จักกับอาจารย์น้อมมาก่อน เหตุที่ได้พระมาตอนแรกก็ไม่ได้เชื่อเชิญหรือนิมนต์แต่ประการใด แต่เป็นบุคคลอื่นนิมนต์มาให้ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ต่อเมื่อบุคคลอื่นนิมนต์มาให้ พ่อโส พ่อสา ก็ตั้งใจจึงได้นิมนต์ต่อ พ่อท่านอนุญาตกุฏิและบ่อน้ำเช่นนั้นโยมชาวบ้านหนองมะนาวก็พากันรีบทำกันทันทีที่อาจารย์น้อมมาพักบ่อยๆ ครั้งไม่นานเท่าไร ชาวบ้านหนองมะนาวก็อยากจะสร้างวัดขึ้นมา ท่านอาจารย์ก็ได้ให้ข้อคิดแก่ญาติโยมเหมือนกันกับครั้งที่อยู่ป่าช้าบ้านปะอาวญาติโยมชาวบ้านได้เข้าใจ จะเลือกกาลเลือกเวลาอยู่โดยยึดมั่นติดมั่นติดในประเพณีอยู่อย่างนี้ก็เชื่อว่าเป็นปฏิบัติธรรม โดยขาดจากการภาวนาไม่ถึงธรรมและไม่เป็น

สถานที่นี้ในเมื่อตั้งเป็นวัดมีพระภิกษุสามเณรมาแล้ว เขาก็เรียกกันว่าวัดป่าหนองแสง วัดป่าหนองแสง นามเราก็เรียก คือมีสนามบินเก่าของญี่ปุ่นในครั้งสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ อยู่ใกล้ๆ กันกับหนองแสง เพราะเหตุนี้คนทั้งหลายจึงเรียกอย่างนั้น

อยู่มาประมาณกลางพรรษาในปีนั้น หลวงพ่อพระครูศรีปัญญาคุณ พระอาจารย์มหามร เขมจิตโต วัดป่าวิเวกธรรมชาน์ สาขาวัดหนองป่าพงที่ ๗ อำเภอวังสามสิบ ซึ่งท่านได้รับตำแหน่งเป็นรองเจ้าคณะอำเภอวังสามสิบ ตอนนั้นท่านป่วยมารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล อุบลฯ คั้นวันหนึ่งเวลาประมาณหนึ่งทุ่ม คุณหมอ ปัจจิม ได้เอารถมารับพระอาจารย์น้อม ไปเยี่ยมหลวงพ่อพระครูที่โรงพยาบาล คั้นนั้นภายในเวลาที่เยี่ยมท่านอยู่บนห้องพักนั้น อาจารย์น้อมได้ขอความเมตตาให้หลวงพ่อพระครูได้โปรดพิจารณาตั้งชื่อวัดให้ด้วย หลวงพ่อพระครูพิจารณาแล้วสถานที่นี้เขาเรียกว่า ป่าหนองแสง ท่านจึงพูดว่า วัดป่าแสงธรรมนี้เป็นอย่างไร อาจารย์น้อมเรียนท่านต่อไปว่า นิมนต์หลวงพ่อพิจารณาใหม่อีกที ท่านก็เลยบอกว่า เราเป็นเราเป็นศิษย์หลวงพ่อบุชชา สมควรที่จะอัญเชิญนามฉายาของท่านในนามว่า สุภัทโทนั่นที่คำว่า สุ มาแทรกเข้าตรงกลางก็คงจะดี เพื่อความเป็นสิริมงคล ท่านจึงได้ตั้งฉายาว่า วัดป่าแสงธรรม อาจารย์น้อมจึงเข้ามาเขียนป้ายหน้าวัดว่า วัดป่าแสงธรรม คนทั้งหลายจึงเรียกว่า วัดป่าแสงธรรมมาเรื่อยๆ

พอออกพรรษาก็ได้มุ่งหลังคาศาลาหลังใหญ่ โดยได้รับเงินสมทบจากคุณยายสวัสดิ์ ทั้งจุนจุนรวมญาติของคุณพ่อถวิล คุณแม่บัวเงิน จิตตบรรเทิง นำคณะมาโดยอาจารย์มนัส จิตตบรรเทิง พร้อมด้วยกำลังสามัคคีของคุณะครู และชาวบ้านได้มาช่วยสมทบปัจจัยเพื่อมุ่งหลังคาศาลาจึงได้อยู่อาศัยเป็นที่รวมของพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย ที่มาให้ทาน รักษาศีล ปฏิบัติธรรม

ภายในปี พ.ศ.๒๕๒๖ ศรัทธาญาติโยมได้สร้างเสนาสนะถวายเป็นกุฏิถาวร ๔ หลัง หลังที่ ๑ (สร้าง)ในปีที่ ๒ สร้างโดยนายเทียม ธีรวัฒน์ คุณแม่จันทร์เทศ ผู้พี่สาว และคณะญาติทั้งหลาย หลังที่

๒ ในปีที่ ๒ สร้างโดยเรืออากาศเอกนายแพทย์ ชุมพล สมพงษ์ หลังที่ ๔ ในปีที่ ๒ สร้างโดยคณะแม่
จันมี บ้านสว่าง พร้อมด้วยคณะลูกหลานช่วยกันทำ หอระฆัง ๑ หลัง สร้างโดยคุณสำรวย ใจหาญ
บ้านหนองมะนาว บ่อน้ำบาดาล ๑ บ่อ สร้างโดยคุณคุ้มทอง ไชยสนิท คุณจางจันทร์ สติธิธรรม และ
คุณพิงใจ กมลพาณิชย์

พิเศษอีกหลังหนึ่งคือ กบปียุกฎี หรือตู้กาลิก สร้างโดยปัจฉัยของสงฆ์กำลังงานของพระเณร
โดยการนำของอาจารย์น้อม ผู้เป็นช่างทำคือ พระประสิทธิ์อินทโน ตู้กาลิกนี้ เป็นที่เก็บน้ำอ้อย
น้ำตาล ที่เรียกว่า สัตตหะกาลิก ตัวของตู้กาลิกนี้มีส่วนกว้าง ๑ เมตร ยาว ๑.๕๐ เซนติเมตร ทำเช่นนั้น
แล้ว ก็พากันไปกราบนมัสการ ท่านเจ้าคุณพระโพธิญาณเถรหลวงพ่อบุชา วัดหนองป่าพง เพื่อถวาย
ที่ดินแห่งนี้ให้กับท่าน หลวงพ่อบุชาเข้าใจอย่างนั้นแล้ว ท่านก็พูดปรารภกับญาติโยมที่ไปนั้นว่า
สถานที่เอาไว้แห่งนี้แหละให้ท่านน้อมหาพระมาอยู่เอง ญาติโยมไปครั้งไหนท่านก็พูดแต่อย่างนั้น

พอใกล้จะปลายปี พ.ศ.๒๕๒๔ ชาวบ้านหนองมะนาวก็พากันไปถวายจันทน์ที่วัดน้ำนุ่น
ประมาณครึ่งร้อย ความคิดของบรรดาญาติโยมที่ไปนั้น หลายคนในจำนวนที่ไป ก็คิดว่าจะไปนิมนต์
ท่านอาจารย์ให้มาอยู่ที่บ้านหนองมะนาว เพื่อจะได้พาญาติโยมสร้างวัดเสียที่ท่านอาจารย์เห็นที่ท่า
อย่างนั้นแล้ว ก็เลยพูดออกมาก่อนว่า อาตมาจะไปอยู่หรือไม่ต้องรีบ ไม่ต้องร้อนใจเย็นๆเอาไว้

พอตอนปลายปี พ.ศ.๒๕๒๔ ออกพรรษายังไม่พ้นหน้ากฐิน อาจารย์ก็มาที่บ้านหนองมะนาว
พักอยู่ที่ป่าหนองแสง ชาวบ้านทั้งหลายที่ต้องการจะสร้างวัดก็พยายามพูดขอร้องให้ท่านอาจารย์พา
สร้างวัด และได้นัดวันกันมาประชุมเพื่อสร้างวัดประมาณครึ่งร้อย พร้อมด้วยคณะพระอาจารย์ที่ไป
ด้วยกันครบสงฆ์พอดี มีพระอาจารย์น้อมเป็นประธานมี อาจารย์ดิ่งอาจารย์เฉลิมที่มาจากวัดบึงปลิงภู
วัน สาขาวัดหนองป่าพงที่ ๒๐ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา หลวงตา ถานี่วัดเขื่อน สามเณรแสนกร
สามเณรสุททวรรณ สามเณรทองใบ ได้ประชุมร่วมกันพร้อมกับญาติโยมชาวบ้านหนองมะนาว ณ
สถานที่พักแห่งที่ ๑ ในป่าหนองแสง โดยมีกำนัน กรม รุ่งเรือง กำนันตำบลขามใหญ่เป็นประธานฝ่าย
โยม ตอนนั้นกำนันกรมพึงได้รับตำแหน่งใหม่ๆ ได้มาประชุมปรึกษาหารือกันยังที่พักแห่งที่ ๑ นี้
ส่วนสถานที่พักแห่งที่ ๑ นั้นคือได้ต้นมะแขวและต้นเค็งวันที่โยมนิมนต์มาพักในครั้งแรก สถานที่พัก
แห่งที่ ๒ คือบริเวณกุฎีหลังแรกที่ท่านอาจารย์อนุญาตให้ทำขึ้นไว้ในกลางปี พ.ศ.๒๕๒๑ สถานที่พัก
แห่งที่ ๓ คือ บริเวณเนินจอมปลวกตรงใจกลางของที่พอโส สถานที่พักแห่งที่ ๔ คือบริเวณใต้ร่มต้น
ก่อล้มลุก สถานที่พักแห่งที่ ๕ คือ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของศาลาปัจจุบัน โดยห่างจากศาลา
ประมาณ ๑ เส้น

การปรึกษาหารือกันที่ประชุมมีมติว่า ต่างคนต่างก็พอใจและพร้อมที่จะสามัคคีช่วยกันสร้าง
วัด จึงออกเดินดูบริเวณของสถานที่ทั้งหมดและเขตของวัดพอรู้จักเขตพอสังเขปแล้ว ก็มาพิจารณาถึง
จุดที่จะสร้างเป็นศาลาชั่วคราวเพื่อจะเป็นที่รวมพระเณรและญาติโยมทำศาสนกิจศาสนพิธี ทำกาย
สามัคคี วาจาสามัคคีจิตใจสามัคคีกัน จึงเห็นพ้องต้องกันว่าเอาได้ต้นก่อล้มลุกต้นนี้แหละ จึงพากัน
ถากถางจัดเตรียมเตียงเพื่อพระเณร และเสื่อเพื่อญาติโยมทั้งหลายภายในคืนนั้น เป็นคืนวันเพ็ญเดือน

๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ ในคืนวันนั้นคณะสงฆ์จึงได้ร่วมกันทำอุโบสถ คือสวดพระปาฏิโมกข์ ขึ้น ที่ได้ตั้งก่อนลมลุกต้นนั้น ตอนนี้อยู่ด้านหลังศาลาปัจจุบัน ไปทางทิศตะวันตก ห่างประมาณครึ่ง เส้น ซึ่งเป็นสถานที่พักแห่งที่ ๔ ของสถานที่ ท่านพักไปได้หลายวันพอสมควร ท่านจึงกลับไปวัดน้ำ บูน พักอยู่วัดน้ำบูนอีกไม่กี่วัน ท่านก็ได้รับจดหมายด่วนจากพระอาจารย์วิมล เตชะปัญญา หรือ อาจารย์ชอง ซึ่งท่านทำหน้าที่เป็นเลขของท่านเจ้าคุณพระโพธิญาณเถร นำจดหมายไปส่งโดยนาย ช่างหัวหน้าเขื่อน วันนั้นท่านได้มาเยี่ยมวัดหนองป่าพง จดหมายนั้นเป็นจดหมายด่วนมาก มีใจความ ในจดหมายนั้นว่า ให้ท่านน้อมรับมาที่วัดหนองป่าพงด่วน เพื่อจะลงไปอุปัฏฐากหลวงพ่อกีที่กรุงเทพฯ ท่านก็รีบมาที่วัดหนองป่าพงทันที ภายในวันรุ่งขึ้น มาถึงวัดหนองป่าพงตอนเย็นก็เดินทางลง กรุงเทพฯ โดยขบวนรถด่วน พร้อมด้วย ส.ส.มนต์ชัย ไควสุรัตน์ สมันนั้นยังเป็น ส.จ.อยู่ หลวงพ่อ ตอนนั้นรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลตำรวจซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่ท่านผ่าตัดนั่นเอง อาจารย์และ ส.ส.มนต์ชัยไปพักอยู่ที่บ้านคุณโยม เกสรี ถนนสุขุมวิท ซอย ๘๑ รอ อาจารย์บุญเลิศอีกองค์หนึ่ง เพื่อ จะเข้าอุปัฏฐากพร้อมกัน รอถึงวันที่ ๒ ทั้งสองก็ได้เข้าอุปัฏฐากพร้อมกันที่ โรงพยาบาลตำรวจ เขตลำโพง

วันปีใหม่ของปี พ.ศ.๒๕๒๕ ที่ โรงพยาบาลตำรวจ หลวงพ่อผ่าตัดผ่านไปแล้ว ประมาณ ๒ เดือน พอหลังจากปีใหม่ไม่กี่วัน หลวงพ่อพระโพธิญาณเถรก็ออกมาพักฟื้นรักษาตัวอยู่ที่ บ้านเกสรี ที่บ้านเกสรีนั้น คืนวันหนึ่งอาจารย์บุญเลิศทำภารกิจอยู่ข้างล่าง ส่วนอาจารย์น้อม ถวายงาน นวดพินให้หลวงพ่อยุ่ชั้นบน อาจารย์น้อมได้กราบเรียนให้หลวงพ่อได้รับทราบเกี่ยวกับญาติโยม ชาวหนองมะนาวได้ประชุมปรึกษากัน และพร้อมใจกันจะสร้างวัดขึ้นที่บริเวณป่าหนองแสง ในเขต บ้านหนองมะนาว หมู่ ๗ ตำบลขามใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี หลวงพ่อท่านก็ได้รับทราบ แล้วตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา คือวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ.๒๕๒๕ จากนั้นหลวงพ่อกีก็กลับเข้ามาเช็ก ที่โรงพยาบาลตำรวจอีก พักอยู่ที่นั่นไม่กี่วัน คุณหมอเกิดชัย ก็เอารถมารับหลวงพ่อกีและ คณะพระอุปัฏฐากไปพักอยู่ที่บ้านคุณหมอเกิดชัย ที่คุณหมอสร้างไว้ถวายเพื่อต้อนรับหลวงพ่อกี มหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร พอพักอยู่ที่นั่นไม่กี่วันอาจารย์น้อมก็ป่วย สุขภาพไม่แข็งแรงหลวงพ่อกี ส่งกลับมาอุบลฯ ก็เป็นเวลาที่ท่านอุปัฏฐากหลวงพ่อกีอยู่ประมาณหนึ่งเดือน ท่านก็กลับถึงอุบลฯ แล้ว ท่านก็แวะกราบอาจารย์เหลี่ยมที่วัดหนองป่าพงพร้อมทั้งได้กราบเรียนให้ท่านทราบถึงการป่วยของ หลวงพ่อ แล้วกลับไปวัดน้ำบูน พักอยู่ที่วัดน้ำบูนเป็นเวลาพอสมควร ก็กลับมาพักที่บ้านหนอง มะนาวจึงเลยขึ้นไปงานบรรจุอัฐิธาตุของพระเดชพระคุณหลวงปู่เผ่ากนิริ วัดกันตละสิลาวาส บ้านดอง อำเภอนาคู จังหวัดนครพนม เสร็จแล้วก็กลับมาพักที่วัดน้ำบูนอีกเป็นเวลาสมควรจึงได้เตรียมตัว กลับมาที่ป่าหนองแสงในเขตบ้านหนองมะนาว เพื่ออนุเคราะห์ สงเคราะห์ ญาติโยมชาวหนองมะนาว และบ้านใกล้เคียงนี้ พร้อมทั้งได้อนุญาตให้ญาติโยมทั้งหลาย ได้สร้างเป็นวัดขึ้นมา ในบริเวณหนอง แสง ซึ่งเป็นที่ตั้งวัดในปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นวันที่ให้กำเนิดวัดป่าแสงธรรมเป็นต้นมา คือวันจันทร์ที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๒๕ ปีจอ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ตรงกับวันมาฆบูชา พอดี จึงได้มาพักในปะรำแสง

ลอย อันเป็นสถานที่พักในจุดที่ ๕ ของการพักในสถานที่แห่งนี้ โดยการพักผ่อนลึกเข้ามาเรื่อยๆ จนถึงบริเวณใจกลางของสถานที่ คือด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของศาลาหลังใหญ่ในปัจจุบัน

เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๒๕ ตรงกับเดือน ๖ ขึ้น ๒ ค่ำ ทางวัดและชาวบ้านได้จัดงานยกเสาศาลาขึ้น ด้วยความร่วมมือเพริ่งสามัคคีโดยมีศรัทธาเจ้าถิ่นคนสำคัญคนหนึ่งได้ให้ความสนับสนุนเป็นกำลังสำคัญในการสร้างวัด ได้สละทุนทรัพย์ เพื่อก่อสร้างศาลาการเปรียญเป็นคนแรก เป็นจำนวนเงิน ๓๐,๐๐๐ บาทและห้องน้ำที่พอใช้ได้อีก ๒ หลัง อย่างอื่นอีกก็พยายามช่วยเหลือกันๆ นั่นก็คือ พ่อสา สุนทร เป็นกำลังของชาวบ้านทั้งหลายในการสร้างวัด

ผู้ให้ความสนับสนุนที่สำคัญอีกคนหนึ่ง คือ ผู้ใหญ่บ้าน บัวโย ใจหาญ ฟังได้เป็นผู้ใหญ่บ้านใหม่ๆ ในช่วงที่กำลังบุกเบิกสร้างวัด

บุคคลสำคัญอีกคนหนึ่งที่มาจากในเมือง เป็นผู้ให้ความสนับสนุนอยู่เป็นประจำในเบื้องต้น คราวครั้งก่อนที่ยังไม่ได้ริเริ่มสร้างวัดจนกระทั่งว่า ถึงคราวริเริ่มสร้างวัด ได้มีอุตสาหพยายามช่วยเหลืออยู่ทุกอย่างในเมืองนี้ก็คือ นายเชียรสิทธิ์ เต็งรังสรรค์ หรือที่เรียกกันว่าเสียดง ท่านผู้นี้ได้อุปฐากท่านอาจารย์ในสมัยที่อยู่วัดน้ำบัน พร้อมกับพ่อเลิศและแม่จร ที่อยู่ อำเภอพิบูลมังสาหาร ในเมื่อท่านอาจารย์มาบุกเบิกสร้างวัดครั้งแรก เสียดงก็ได้มาให้ความสนับสนุนก่อนใครๆ ที่อยู่ทางไกล งานยกเสาศาลาในครั้งนั้นได้อาราธนาภิมณฑ์ ครูบาอาจารย์ในเครือของวัดหนองป่าพง ทั้งหมดเป็นจำนวนมากหลายสาขามีพระภิกษุสามเณร ประมาณครึ่งร้อยชาวบ้านหนองมะนาว บ้านใกล้เคียง หลายบ้าน หลายตำบล หลายอำเภอ หลายจังหวัด ได้สามัคคีกันมาเป็นจำนวนมาก งานนี้ได้ผ่านไปด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อยดีไม่มีปัญหา

ภายในปีแรกนั้นญาติโยมได้สร้างเสนาสนะมิกฎิดาว ๑ หลัง สร้างโดยศรัทธาของพ่อใหญ่ บุญผู้ รัตนภู พร้อมด้วยครอบครัว และคณะลูกหลาน กุฎิชั่วคราว ๖ หลัง สร้างโดยนายโสภา สุนทร สร้างโดยนายเกษม แห่งธรรม บ้านหนองมะนาวอีก ๔ หลัง และโรงครัวชั่วคราว ๑ หลัง บ่อน้ำ ๑ บ่อ สร้างโดยศรัทธาสามัคคีชาวบ้าน ภายในปีนั้นจึงมีกุฎิ ๗ หลัง รวมทั้งหลังเก่าแต่ปีก่อนที่สร้างไว้ก็เป็น ๘ หลัง พอถึงกาลเข้าพรรษาในปีนั้นก็มีพระภิกษุ ๕ รูปสามเณร ๒ รูป ตะปะขาว ๑ รูป รวมเป็น ๘ รูป พอดีกับจำนวนกุฎิที่มีอยู่ในปีนั้น อุบาสก อุบาสิกา ผู้รักษาศีลอุโบสถ และศีล ๕ ปฏิบัติภาวนามีเป็นจำนวนมากพอสมควร การรักษาศีลอุโบสถเพียงแต่ในพรรษาเท่านั้น

ภายในปี พ.ศ.๒๕๒๕ และ พ.ศ.๒๕๒๖ นั้น ญาติโยมชาวบ้านหนองมะนาว และบ้านใกล้เคียง โดยการนำของอาจารย์น้อมและพระเณรได้ช่วยกันบุกเบิก ทำลานวัดได้อย่างสวยงาม ประกอบกับต้นไม้ที่ถูกสงวนเอาไว้กำลังพุ่งขึ้นอย่างน่าดูน่าชม ทั้งได้ตัดถนนรอบในและรอบนอก ได้อย่างสวยงามดี นับว่าเป็นการพัฒนาที่น่ากลัวให้เป็นที่น่าชม ตามแบบอย่างของหลวงพ่อบุชา ที่เคยพาทำมาทุกวัดทุกสาขา

ในปีที่ ๒ นี้ มีพระภิกษุสามเณรจำพรรษาด้วยกันทั้งหมด พระ ๖ รูป เณร ๒ รูป รวมเป็น ๘ รูป ออกพรรษาในปีนั้น ก็ได้รับกฐินอีกเหมือนเช่นกันกับปีก่อน

ภายในเดือน มีนาคม พ.ศ.๒๕๒๗ อาจารย์น้อมได้มีโอกาสได้ไปกราบนมัสการสังฆนายกสถานในประเทศอินเดีย โดยได้รับความสนับสนุนจากคุณสุขैया แซ่เต็ง และคุณนพดี ฟุ้งผล พร้อมด้วยคณะที่ไปนั้นทั้งหมด ๔๒ ท่าน มีพระภิกษุ ๒๒ รูป ฆราวาส ๒๐ ศิษย์หลวงพ่อบุชา ที่ร่วมไปกับคณะนี้มีพระ ๖ รูป คือ ๑.พระครูศรีปัญญาคุณ ๒.พระอาจารย์วิฑูรย์ ๓.หลวงตาหม่อม ๔.พระอาจารย์คำพันธ์ ๕.พระอาจารย์น้อม ๖.พระอาจารย์สุขชัย และมีฆราวาสอีก ๗ ท่านคือ ๑.คุณเทวกุล เทวกุล ๒.พ่อวีระ หินแก้ว ๓.พ่อนุญา ๔.สายยันต์ ๕.คุณเบญจภรณ์ มณีรัตน์ ๖.คุณสมหญิง ๗.คุณสุวิทย์ ชนะกุล

